

Niets is onmogelijk

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Xantippe van Nederrijn

Niets is onmogelijk

10



Copyright © 2012 Xantippe van Nederrijn en
Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5384 3

NUR 343

Hoofdstuk 1

Sylvie werkte al meer dan twintig jaar bij het bedrijf Cornelissen & Dochter. De oude meneer Cornelissen was vijfendertig jaar geleden in zijn schuurtje in de achtertuin begonnen met het fabriceren van fietsen. Eerst alleen gewone toerfietsen en daarna ook mountainbikes en racefietsen. De markt voor tweewielers is in een land dat zo vlak is als Nederland natuurlijk oneindig. De oude Cornelissen ging met zijn tijd mee en technische onderdelen, zoals versnellingen, importeerde hij uit Japan. Zijn laatste uitvinding was de bakfiets. De ultieme manier voor ouders om hun kroost naar school, het voetbalveld, de sportvereniging of wat dan ook te brengen en met ook nog voldoende ruimte voor de boodschappen.

Enkele jaren na zijn start in de achtertuin kon Cornelissen een fabriekspand op het industrieterrein aan de rand van Arnhem kopen. Daar werden tot op heden de fietsen gefabriceerd en gedistribueerd. Het kantoorgedeelte was in het begin in een bouwkeet

gevestigd. Toen Sylvie er kwam werken, was het kantoorpand net enkele maanden opgeleverd. Het was een mooi licht gebouw met hoge ramen en een royale entree waar Cornelissen zijn klanten kon ontvangen. Sylvie en haar collega Petra deelden samen een kamer. Petra had haar plaats ingenomen als directie-secretaresse voor de heer Cornelissen, en Sylvie was nu verantwoordelijk voor de pr van het bedrijf.

In de loop der jaren was het bedrijf flink gegroeid. Sylvie had er haar plaats veroverd en door de prettige werksfeer en de vrijheid die ze had bij het uitoefenen van haar functie, had ze nooit de behoefte gevoeld een andere baan te zoeken. In het begin had ze part-time als secretaresse gewerkt; ook toen haar zoon Jaap werd geboren. Ze was gelukkig in haar huwelijk en in haar werk. Tot die ongelukkige dag in november, vijf jaar geleden. Haar Thijs, haar grote liefde was verongelukt. Tijdens een van de eerste winterse dagen was zijn auto in een slip geraakt en tegen een boom gereden. Hij was op slag dood.

Ze was ontroostbaar. Jaap was toen pas twaalf jaar, een leeftijd waarop een zoon zijn vader steeds meer nodig had. Na maanden alles op de automatische piloot te hebben gedaan had de oude Cornelissen haar gesmeekt weer terug naar kantoor te komen, al was het alleen maar om een kop koffie te drinken. Met knikkende knieën was ze op een dag in haar auto

gestapt en naar kantoor gereden. Iedereen was even hartelijk en vriendelijk geweest, en de meeste collega's waren tijdens deze donkere periode in haar leven regelmatig bij haar thuis op bezoek gekomen.

In die periode hadden haar ouders praktisch bij haar ingewoond. Haar moeder had elke dag voor hen gekookt en het huishouden gerund. Elke ochtend maakte ze Sylvie wakker en hielp haar met douchen en aankleden. Ze was het liefst in bed blijven liggen, maar nu was ze haar moeder dankbaar dat ze haar gedwongen had om haar dagelijkse ritme aan te houden. Ze was mager geworden, zelfs zo mager dat haar moeder de huisarts erbij had gehaald. Haar vader had zich over Jaap ontfermd. Als opa had hij, tot op de dag van vandaag, geprobeerd Jaap op te vangen en het gemis van zijn vader te compenseren.

Sylvie dacht nog elke dag aan Thijs, maar de scherpe randjes waren ervan af. Ze kon weer genieten van de kleine dingen in het leven: een zingende merel op een mooie lentedag, de ondergaande zon. Het knisperen van de sneeuw onder haar voeten, toen het afgelopen winter zo koud was. Het lezen van een goed boek. Een heerlijk glas rode wijn. Ze miste Thijs, maar ze moest ook toegeven dat ze begon te verlangen naar een maatje, een nieuwe partner aan haar zijde. Een man om lief en leed mee te delen. Sterke schouders

waar ze op kon leunen. Iemand met wie ze een goed gesprek kon voeren, maar met wie ze ook de zin en onzin van een dag kon doornemen. Iemand om mee te vrijen en naast wie ze 's morgens vroeg wakker kon worden.

Er waren een paar mannen die interesse in haar getoond hadden. Ze was met hen uit eten gegaan, mee naar concerten, maar bij geen van allen had ze een klik gevoeld. En nu had ze Lars leren kennen. Nou ja, 'kennen' was een groot woord. Ze hadden contact via de telefoon en per e-mail. Cornelissen wilde een reclamecampagne opzetten om zijn afzetgebied te vergroten. Met name buurland Duitsland kwam in aanmerking. De grensstreek was vlakker dan de omgeving in en rond Arnhem. Wanneer de campagne en verkoop in Duitsland goed van de grond kwamen, hoopte Cornelissen ook andere landen in Europa te kunnen overtuigen van de kwaliteit van zijn fietsen. De omvang van zo'n campagne zou voor Sylvie te groot zijn en daarom had Cornelissen een extern pr-bureau benaderd. Ze had nu al een paar keer contact gehad met Lars Hendriksen, de eigenaar van het pr-bureau. Samen met hem moest ze de campagne bedenken en handen en voeten geven. Toen Cornelissen Sylvie vroeg om samen met een extern pr-bureau de campagne op te zetten voor het nieuwe model fiets, had ze eerst nog tegengesputterd. Ze werkte liever al-

leen. Een campagne van dergelijke omvang opzetten was inderdaad te hoog gegrepen voor haar, dat wist ze. Maar waarom gaf hij de opdracht dan niet gewoon aan die Lars Hendriksen en liet haar erbuiten?

‘Omdat, mijn lieve Sylvie,’ zei Cornelissen, ‘ik graag wil dat iemand met jouw kennis een oogje in het zeil houdt. Ik heb niet zoveel verstand van reclame en pr, anders had ik allang een poot aan de grond gehad in het buitenland. Maar jij wel. En bovendien ken jij de firma als geen ander. Jij kunt bepalen of de campagne dát uitdraagt waar wij voor staan.’ Ze had hem aangekeken en gestraald. Als je chef zoiets tegen je zei dan kon je toch niet weigeren?

Lars Hendriksen was een man die door hard werken en doorzettingsvermogen zijn pr-bureau eindelijk tot bloei zag komen. Na zijn studie communicatie had hij een baan gevonden bij een organisatie in Utrecht. Nadat zijn jaarcontract niet was verlengd, moest hij op zoek naar iets anders. De markt in zijn branche was weliswaar niet slecht, maar voor mensen met weinig ervaring was het evengoed moeilijk. Hij schreef zich in bij een uitzendbureau, kreeg een parttimebaan en gebruikte de resterende tijd om na te denken over wat hij nu precies wilde. Hij bedacht een ondernemingsplan, schreef zich in bij de Kamer van Koophandel en ging naar de bank.

In de eerste paar jaar bleef hij ook nog voor het uitzendbureau werken. De opdrachten die hij kreeg waren onvoldoende om van te leven. Twee jaar geleden had hij zijn eerste grote opdracht binnengehaald: een bekend kledingmerk had hem gevraagd de zomercollectie te promoten. Een pr-bureau is de schakel tussen merk en klant en hij, Lars Hendriksen, werd een fantastische schakel tussen het kledingmerk en de consument, wat hem weer nieuwe klanten opleverde. Het ging zelfs zo goed dat hij iemand aan moest nemen. Inge was net klaar met haar opleiding en het klikte goed tussen hen beiden. Zo goed dat ze op een ochtend naast elkaar wakker werden. Hij dacht nog vaak met weemoed terug aan die tijd: ze vulden elkaar niet alleen goed aan in hun werk, maar ook als partners. Hij had eerder relaties gehad, maar die waren allemaal op niets uitgelopen. Hij dacht in Inge een vast baken te hebben gevonden, totdat ze hem op een dag vertelde dat de relatie en de baan niet waren wat ze zocht. Ze zegde haar baan op, nam de vakantiedagen die ze nog tegoed had op en was binnen een week uit zijn leven vertrokken.

Daar zat hij dan, alleen op kantoor, alleen in zijn appartement. Lamgeslagen, eerder van verbijstering dan van verdriet. Vervolgens stortte hij zich voor tweehonderd procent op zijn werk. Het enige uitje dat hij zichzelf nog gunde was het poolbiljarten op

zaterdagmiddag met zijn vrienden Bart en Jeroen. Op zakelijk gebied bleef hij echter groeien. Om niet weer in eenzelfde situatie als met Inge verzeild te raken nam hij geen vrouwen meer aan. Hij had inmiddels drie personeelsleden op de loonlijst staan. Het pand waarin hij zat was te klein geworden en hij was verhuisd naar een groter pand aan de rand van Utrecht.

Twee dagen geleden had hij van de heer Cornelissen te horen gekregen dat hij de opdracht om een nieuw model fiets te mogen promoten, in de wacht had gesleept. Er moest een campagne opgezet worden voor Nederland en tegelijkertijd voor het buurland Duitsland. Cornelissen had echter één voorwaarde: zijn eigen hoofd pr kreeg ook een rol in de totstandkoming van de campagne. En daar had Lars nu net geen zin in! Hij bedacht die campagne wel samen met zijn eigen mensen. Bovendien was het hoofd pr van de firma Cornelissen een vrouw. Daar zat hij niet op te wachten. Toch zat er niets ander op voor hem, wilde hij de opdracht behouden. Nu zat hij met tegenzin aan zijn bureau en had besloten om die pr-dame eindelijk te gaan bellen. Het duurde niet lang voordat er aan de andere kant van de lijn werd opgenomen.

‘Firma Cornelissen, met Sylvie Dijksema.’

‘Goedemiddag, u spreekt met Lars Hendriksen. Ik

ben door de heer Cornelissen ingehuurd voor het opzetten van de campagne voor het nieuwe model fiets de Windmaker. De heer Cornelissen wil graag dat wij samen deze campagne gaan opzetten. Het leek me een goed idee om een keer nader kennis te maken.'

'Goedemiddag meneer Hendriksen, dat klopt. Hebt u al nagedacht over de campagne? En over hoe wij onze samenwerking vorm gaan geven? Ik bedoel, hoe gaan wij overleggen? Over de telefoon? Elke dag op en neer naar Utrecht lijkt me niet nodig. Bovendien hebben we allebei ook nog onze eigen werkzaamheden.'

'Ik heb inderdaad al het een en ander op papier gezet. Ik kan u mijn ideeën per mail toesturen. Hebt u al de nodige inspiratie opgedaan? U zit per slot van rekening de hele dag tussen de fietsen.'

Sylvie moest lachen. Hij vond dat ze een klaterende lach had.

'Ik heb inderdaad ook al een paar ideeën op papier gezet. Het lijkt me een goed idee als we binnenkort samenkomen zodat we alles naast elkaar kunnen leggen.'

'Zullen we dan meteen maar een datum prikken?'

'Ja, dat is prima. Ik heb het alleen de komende twee weken vreselijk druk, dus het kan pas na 7 september, vrees ik.'

Lars opende zijn agenda en zocht de week van 7 september op. Ook zijn agenda zat helemaal vol gepland en hij kon zelfs niet eerder dan de 20^e. Dat was pas over drie weken!

‘Mevrouw Dijksema, ik vrees dat ik niet eerder dan 20 september een afspraak met u kan maken. Schikt u dat? Rond een uur of tien?’

‘Dat is prima, ik noteer het. En noemt u me als-tublieft Sylvie, anders voel ik me zo oud,’ zei ze er lachend achteraan.

‘Dat is prima, Sylvie, 20 september om tien uur bij jullie op het hoofdkantoor in Arnhem. En noem jij mij dan alsjeblijft Lars?’

‘Dat zal ik doen, dag Lars.’

‘Tot ziens, Sylvie, en nog een fijne dag.’

Zijn twijfels over de samenwerking met deze vrouw waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Het telefoongesprek met Sylvie was prettig geweest, hij had geen vijandige ondertoon gehoord. Ze was open, duidelijk en direct in haar woordkeuze en benadering, en hij vond dat ze een aangename stem had. Lars kon onbekenden aan de andere kant van de lijn meestal wel goed inschatten. Hij dacht dat hij met Sylvie wel goed zou kunnen samenwerken. De rest van de dag keerden zijn gedachten regelmatig terug naar hun gesprek. Hij begon nieuwsgierig naar haar te worden. Hoe zou ze eruitzien? Op 20 september zou hij het weten.

Vanmorgen was ze gebroken opgestaan. Ze had zich in eerste instantie ziek willen melden, maar er stond een belangrijke vergadering op de agenda. Daarna zou ze wel zien. Het was vandaag hun trouwdag. Als Thijs nog had geleefd dan zouden ze vandaag negentien jaar getrouwd zijn geweest. Onder haar ogen tekenden zich donkere schaduwen af en ze zag er afschuwelijk uit in het felle licht van de badkamer. Haar halflange donkerblonde haar stond alle kanten op. Beide problemen waren te verhelpen met een douche, haren wassen, in model brengen en een flinke laag make-up. Ze wist nu al dat ze zich er vandaag niet beter op zou gaan voelen. Alleen thuis blijven zitten nadenken over het verleden zou haar geen goed doen. Haar collega's wisten wat voor dag het was en zouden haar er wel doorheen slepen. Iedereen zou er vandaag begrip voor hebben dat ze zich waarschijnlijk minder goed zou kunnen concentreren op haar werk.

Ze wierp een laatste blik in de spiegel voordat ze naar beneden ging. Rondom haar ogen en mond begonnen zich de fijne lijntjes af te tekenen die bij haar leeftijd hoorden. Ze maakte zich er geen zorgen over. Haar ouders zagen er allebei nog heel goed uit voor hun leeftijd. Ze had goede genen, riep ze altijd lachend. Bovendien vond ze het belangrijker gezond te zijn en was ze blij dat ze een paar keer per week

heerlijk door het bos kon hardlopen. Het maakte niet uit wat voor weer het was, de hardloopschoenen gingen aan. Door weer en wind, op hete zomerdagen, alle stress en problemen kon ze vergeten wanneer ze over de bospaden in Warnsborn en Mariëndael rende. Het was goed voor de conditie en telkens als ze thuiskwam van haar favoriete rondje hardlopen was ze weer helder in haar hoofd en zag ze het leven weer van de zonnige kant.

Beneden in de keuken hoorde ze Jaap. Wat was hij vroeg op vandaag. Normaal was hij met geen stok zijn bed uit te krijgen. Met uitgestrekte armen liep hij op haar af.

‘Hoi mama, zullen we samen ontbijten?’

‘O, dank je wel, Jaap, wat fijn dat je eraan denkt.’

‘Ik vergeet jullie trouwdag toch niet, mama, ook al was ik toen nog niet geboren, ik mis papa ook nog elke dag.’ Sylvie keek haar zoon dankbaar aan. Hij leek op Thijs. Hij had zijn postuur, al was dat van hem nog slungelig; met lange armen en benen waarover hij af en toe geen controle leek te hebben. Zijn donkere ogen keken nieuwsgierig de wereld in en namen alles in zich op wat hij om zich heen zag. Hij analyseerde en probeerde het hoe en waarom te begrijpen.

‘Ik denk dat ik vanmiddag vrij neem. Ik ga vanochtend nog wel naar kantoor want er is een belangrijke vergadering waarbij ik echt aanwezig moet zijn.’

Als je me vanmiddag zoekt dan lig ik waarschijnlijk in bed.'

Na het gezellige ontbijt ruimden ze samen de tafel af. Sylvie gaf haar zoon een knuffel en een zoen en stapte in haar auto. Onderweg voelde ze de tranen achter haar oogleden prikken.

Nu niet huilen, dacht ze, anders zie ik er helemaal niet uit.

Petra was al aanwezig. 'Goedemorgen, Petra.'

'Hallo Sylvie.' Met een begripvol knikje stond ze op en liep naar de gang, naar het koffieapparaat.

'Koffie?' riep ze over haar schouder terwijl ze de kopjes uit de kast pakte.

'Ja, lekker.' Sylvie zette haar computer aan, haalde haar spullen uit de kast en wachtte totdat ze kon inloggen. Ze probeerde zich te concentreren bij het lezen van haar e-mails. Eén ervan was van Lars. Een paar dagen geleden zou ze nog blij geweest zijn met een e-mail van hem, maar vandaag kon het haar niet schelen. Ze las het later wel. Op het moment dat ze haar volgende e-mailbericht wilde openen ging de telefoon.

'Goedemorgen, firma Cornelissen, met Sylvie Dijksema.'

'Goedemorgen Sylvie, met Lars. Hoe gaat het met je? Ik heb je gisteravond laat een mail gestuurd. Ik

had je al veel eerder deze week mijn voorstel willen sturen, ik was alleen vreselijk ziek, geveld door de griep.'

'Hallo Lars. Wat naar. Inderdaad had je gezegd dat je binnen een paar dagen je voorstel zou sturen, maar als je ziek bent, gaat dat niet. Ben je weer een beetje opgeknapt?' Sylvie probeerde belangstelling te tonen.

Haar stem klonk vlak, dacht Lars, heel anders dan de eerste keer. Zou ik me vergist hebben? Is ze helemaal niet zo aardig als ik dacht? 'Is alles goed met je? Jij klinkt ook alsof je vandaag beter in bed had kunnen blijven.'

'Dat klopt. Ik voel me helemaal niet lekker. Maar goed, er is vanochtend een belangrijke vergadering en daarna ga ik naar huis, naar bed.'

'Dat lijkt me inderdaad een goed idee. Zal ik je morgen bellen, kan dat? Ik heb jouw ideeën gelezen en daar zitten zeker interessante dingen bij. Lukt het je om mijn mail voor morgen te lezen?'

'Ja, je kunt me morgen bellen. Fijn dat je het begrijpt.'

'Dag Sylvie, tot morgen.'

'Dag Lars.'

Met een zucht legde Sylvie de telefoon neer. Gelukkig had ze Jaap die af en toe naar haar kwam kijken als ze ziek of verdrietig was. Ze moest er niet aan denken om nu helemaal alleen te zijn. Ze probeerde

Jaap zo min mogelijk te belasten met haar problemen. Hij was nog zo jong en van een onbezorgde jeugd was eigenlijk al geen sprake geweest.

Lars had vast en zeker een vrouw of een vriendin die voor hem zorgde wanneer hij ziek was. Hij was vast vertroeteld, met een kop thee, een mok soep en een hoop lieve woordjes. Ze schudde deze gedachte van zich af en ging aan het werk. De rest van de ochtend kwam er niet veel uit haar handen. De vergadering duurde gelukkig niet lang en daarna ging ze snel naar huis.

Lars hield woord. De volgende ochtend belde hij opnieuw. Ze had zijn mail aandachtig doorgelezen en kwam tot de ontdekking dat ze redelijk op dezelfde lijn zaten. Ze hadden bijna een uur met elkaar aan de telefoon gezeten om hun ideeën door te spreken.

‘Dag Lars. Ik heb je mail doorgelezen en onze ideeën zitten aardig op één lijn. Er zijn twee opties die mijn voorkeur hebben. Ik wilde je voorstellen om met deze twee aan de slag te gaan.’

‘Tot die conclusie was ik ook gekomen. Welke twee hebben jouw voorkeur?’

‘Mijn voorkeur gaat uit naar jouw tweede plan en mijn eerste plan.’

‘Ik had precies dezelfde gedachte. Zullen we een eerste opzetje maken en dat aan Cornelissen voorleg-

gen? En nadat we naar de tweewielerbeurs zijn geweest, maken we dan onze definitieve keuze. Kun je daarmee leven?’

‘Prima! Als je dan volgende week hier bent, bespreken we dat gelijk met Cornelissen.’

Het gesprek kabbelde daarna nog wat voort en ze hadden het over de dagelijkse beslommeringen gehad. Nadat ze opgehangen hadden dwaalden Sylvies gedachten af naar de man met wie ze zojuist getelefoneerd had. Hij had een vlotte manier van praten, en ze vroeg zich af hoe hij eruitzag. Graag zou ze wat meer over hem te weten komen, maar ze wist niet hoe ze het gesprek in die richting moest sturen. Bovendien was ze op haar werk. Ze had ook nog niet de moed gehad hem over haar overleden man te vertellen. Op de een of andere manier weerhield iets haar daarvan. Ongetwijfeld zou ze meer over hem te weten komen wanneer ze meer contact hadden en aan de reclamecampagne werkten. Zou hij verliefd zijn? Of verloofd, misschien zelfs wel getrouwd.

Ze staaide uit het raam terwijl al deze vragen door haar hoofd heen tolden.

‘Sylvie, begin oktober is er een tweewielerbeurs in Oberhausen. Lijkt het je geen goed idee om Lars Hendriksen daar mee naartoe te vragen?’ Cornelissen leek tegen dovemansoren te praten, want Sylvie

staarde nog steeds naar buiten met haar blik op de horizon gericht.

‘Sylvie, hoor je me wel? Is alles goed met je?’

‘O, sorry Jacob, ik was even ergens anders met mijn gedachten. Wat zei je?’ De oude Cornelissen vond het prima dat iedereen hem tutoyeerde. Dat het personeel hem onderling ‘de oude Cornelissen’ noemde, maar dit nooit hardop tegen hem zei, wist hij wel.

‘Begin oktober is er een tweewielerbeurs in Oberhausen en ik zou graag willen dat je daar met Lars Hendriksen naartoe gaat.’

‘Dat is prima, goed idee. Dan kunnen we daar inspiratie opdoen voor onze eigen campagne.’

‘Inderdaad, bovendien kun je meteen zien of het een beetje tussen jullie klikt.’

Sylvie keek haar chef weifelend aan. Ze had wel toegestemd met Lars naar de beurs te gaan, maar eigenlijk voelde ze zich niet erg prettig bij het idee. Jacob zag hoe ze in tweestrijd was.

‘Sylvie, maak er toch een paar gezellige dagen van. Jullie nemen donderdagmiddag een hotel voor drie nachten, je gaat ’s avonds met de man uit eten en de volgende dag kun je vanuit je hotel lopend naar de beurs. Als je tijd overhebt, ga je lekker winkelen in het CentrO. Je hoeft alleen maar met die man samen te werken, je hoeft niet met hem het bed in te duiken, mevrouw Sylvie Dijksema. Jullie hebben allebei een

eigen kamer, dus ik zie het probleem niet. Geniet ervan, zou ik zo zeggen.'

'Ja maar...'

'Niks geen gemaar. Discussie gesloten.' Met zijn helderblauwe ogen keek hij haar indringend aan.

Die blik van hem kende ze maar al te goed: hij duldde geen tegenspraak. Met een zucht bedacht ze dat ze Lars zo snel mogelijk moest bellen zodat hij het beursbezoek in kon plannen.

Toen ze hem aan de lijn kreeg klonk hij verrast. Ja, natuurlijk kon hij over twee weken tijd vrijmaken en samen met haar naar de tweewielerbeurs gaan. Of hij het nodig vond hun afspraak van de 20^e te laten vervallen? Dat leek hem niet verstandig, want dan konden ze mooi de verschillende opties bespreken, hoewel het hem natuurlijk wel tijd scheelde. Maar nee, hij had er immers al tijd voor gereserveerd. Bovendien verheugde hij zich erop haar te leren kennen. Ze moest nu eerst zien dat ze nog een hotel voor hen beiden kon reserveren. Dat zou een lastige klus worden, zo kort voordat de tweewielerbeurs plaatsvond. Ze opende Google en begon aan haar zoektocht.